

Írta: Paul Zoltan Ban (fordította: Neményi Eszter)

CSOPORTOS CSALÁDI KONFERENCIÁK – A CSALÁDOK KÉPESSÉ TÉTELÉNEK ÉS ERŐSÍTÉSÉNEK NEMZETKÖZI GYAKORLATA

Bevezetés

Amikor a csoportos családi konferenciákról írok, mögöttem áll majdnem kétszáz általam vezetett konferencia tapasztalata, melyre nyolc év alatt tettem szert az ausztráliai Victoriában, valamint azok az élmények, melyeket olyan gyerekként szereztem, aki maga is az állami gondoskodás rendszerében nőtt fel. Az apám magyar, és 1950-ben költözött Ausztráliába, ahol később megnősült, és négy gyermeke született, én voltam a legidősebb. Anyám halála után azt mondták apámnak, hogy mentálisan alkalmatlan gyerekek nevelésére, én pedig kilenc éves koromtól további kilenc évet egy gyermekotthonban töltöttem. Ebben a cikkben szeretném összekapcsolni a csoportos családi konferencia módszere melletti szakmai elkötelezettségemet egy történetemmel.

Mi a csoportos családi konferencia?

A csoportos családi konferencia módszere több annál, hogy az érdeklődő családtagok találkoznak a szakemberekkel, és megbeszélik, mi legyen a bántalmazott vagy elhanyagolt gyerekekkel. Valójában ez egy olyan tervezési eljárás, mely a családtagok belső tartalékaira, képességeire épít. A gyerek családja, akivel kapcsolatban valamiféle döntést kell hozni, találkozik egy olyan helyen, ahol oldottan és jól érzi magát – és szakemberek támogatásától kísérve saját tervet készít arra nézve, mi legyen a gyerekekkel. A családtagokat felkészítik a független facilitátor által vezetett találkozóra, mely általában három órát vesz igénybe. Az előkészítés két-három hétig is eltart. Ennek során a facilitátor felkeresi vagy felhívja a kiterjedt család minden tagját, és az összes érintett szakembert – abban pedig a kulcsfontosságú családtagokra hagyatkozik, hogy ki az, akinek feltétlenül fontos jelen lennie.

Maga a konferencia három szakaszból áll: az informálódás fázisát követi a család saját ideje, majd a terv megbeszélésének szakasza. Az első fázisban számos szakember, aki vagy közvetlen kapcsolatban áll a gyerekekkel vagy a család valamely tagjával, vagy fontos tájékoztatással szolgálhat a jogi eljárással, illetve az igénybe vehető támogatásokkal kapcsolatban, mindenki számára érthető módon magyarázza el a helyzetet a családnak. A facilitátor feladata meggyőződni arról, hogy az információnyújtás végére a családtagok birtokában vannak minden olyan szükséges tudásnak, amelyre szükségük lehet ahhoz, hogy megalapozott döntést hozhassanak. Ennek érdekében segít tisztázó kérdéseket megfogalmazni.

Ez után a szakemberek és a facilitátor elhagyják a szobát, magára hagyják a családot, ezzel időt biztosítva számukra ahhoz, hogy szabadon megvitathassák a felmerült fontos kérdéseket. Mielőtt kimenne, a facilitátor összeállítja azokat a kérdéseket, melyekkel kapcsolatban a család döntését várják. Amint a család a megbeszélés végére ért, és megegyezett egy, a gyermekük védelmét szolgáló tervben, a facilitátor és a szakemberek visszatérnek, hogy megbeszéljék a tervet, és segíthessék a megvalósítást. A legtöbb esetben

néhány hónappal később új találkozót tartanak, hogy áttekinthessék, megvalósultak-e a tervben vállaltak.

A módszer útja Új-Zélandról Ausztráliába

Az 1980-as években kezdődött Új-Zélandon az a gyakorlat, hogy az újzélandi őslakosságot, a maorikat, és a szigetvilág törzsi lakosságát egyre nagyobb mértékben bevonták a szociális szolgáltatások kialakításának és a kormányzati források elköltésének tervezésébe. Míg a hárommillió lakosság 15-20 százaléka tartozik ezen kisebbségi csoportokhoz, a különböző jóléti szolgáltatásokban – gyermekvédelmi rendszerben, munkanélküliek között – valamint a felnőtt és fiatalok büntető igazságszolgáltatás intézményeiben jelentősen felülreprezentáltak.

A jóléti rendszer szolgáltatásait leggyakrabban igénybe vevő közösség tagjaival folytatott konzultációkat követően kidolgozták az információcsere egy olyan modelljét, melynek segítségével megtudhatták, milyen szolgáltatásokra vágnak leginkább az arra rászorulóknak. A tanulságokat egyszerűen összefoglalva azt várták a kormánytól, hogy tájékoztassa a közösségi csoportokat arról, milyen szolgáltatásokat tud nyújtani; milyen anyagi keretben, majd hagyja a kisközösség tagjaira annak eldöntését, hogyan szeretnék felhasználni a rendelkezésükre álló forrásokat. Ugyanakkor azt is kulcsfontosságúnak tartották, hogy a szolgáltatások biztosítói támogassák és segítsék a fogyasztói csoportok által kidolgozott terveket.

A maori őslakosokkal folytatandó munka erre alapuló modelljét a gyermekvédelemben és a fiatalok bünelkövetők kezelésében kezdték el alkalmazni. A 80-as évek sikerein felbátorodva elkezdtek a csoportos családi konferencia korai modelljét kiterjeszteni a többségi társadalom problémás ügyeire is. Az egyetlen különbség, ami a modell kiterjesztéséből adódott az volt, hogy a fehér lakosság „kiterjedt” családja jóval kisebb volt az őslakosokénál. Ez természetes következménye annak, hogy a tradicionális társadalmakban a rokoni szálak szerepe még jóval nagyobb. Ugyanakkor fontos megjegyezni azt is, hogy a fehér családok olyan távolabbi rokonai is megjelentek ezeken a korai megbeszéléseken, akiket az előzetes megbeszélések során a családból senki nem tartott fontosnak, meghívandónak. 1989-re elkészült a Törvény a gyermekekről, fiatalokról, és családjaikról – melyben a csoportos családi konferencia módszere, mint a családokkal partneri viszonyban történő együttműködés alapköve került bevezetésre.

Egy 1988-as nemzetközi konferenciát követően fordult érdeklődésem az új-zélandi módszer felé. Akkoriban kutatásokat végeztem egy ausztrál őslakos csoport hagyományos örökbefogadási gyakorlatáról, ahol azt találtam, hogy igen gyakori a távolabbi családtagok általi „örökbefogadás”. A fent említett konferencián ezen őslakos csoport néhány tagjával együtt adtam elő, bemutattuk ezt a hagyományos gyakorlatot, és arra kértük a résztvevőket, hogy reagáljanak a nyugati örökbefogadási gyakorlat és az általunk vázolt, családra építő modell különbségeire. Ugyanitt hallhattunk a csoportos családi konferencia módszeréről négy maori és négy pakeha (fehér európai) előadásában. Mondandójukból kirajzolódott, hogyan segíthetik az ősi társadalmak a többséget abban, hogy újragondolják a családról, és a családok segítségéről, szolgálatáról vallott nézeteiket.

A konferencián résztvevő ausztrálokat érdekelte ugyan az új-zélandi modell, de akkor még nem látták át közvetlen ausztráliai használhatóságát, ugyanis azt feltételezték, hogy a fehér új-zélandi családoknak szorosabb családi kötelékeik lehetnek, mint az ausztráloknak. Bár a következő években folyamatosan szerveztünk olyan cserélátogatásokat és szemináriumokat, ahol az ausztrál kollegák is megismerkedhettek a módszer eredményeivel, az általános vélekedés még mindig az volt, hogy nálunk aligha működne, hiszen az ausztrál

családok valószínűleg problémásabbak, mint új-zélandi társaik, ugyanakkor a tágabb család intézménye kevésbé ismert. Végül eljutottunk odáig, hogy a módszert érdemes lehetne kipróbálni az ausztrál őslakosság, valamint még néhány bevándorló csoport esetében.

Csoportos családi konferenciák Ausztráliában

A módszer alkalmazását egy két éves kísérleti program keretében kezdhettem el, helyi jótékonyági szervezetek támogatásával. Ennek sikere után kezdett a módszer Ausztrália-szerte elismert irányzatává válni a családokkal való partneri viszonyinak, együttműködésnek. A technika és a mögötte meghúzódó értékek államról államra változó formában tudtak meghonosodni.

A fent említett két éves kísérleti program Victoria államban kezdődött, majd ennek sikeres végétével a kormány egy további évre meghosszabbította a program finanszírozását annak érdekében, hogy elvégezhesék saját értékelésüket és felmérhessék, hogyan viszonyulnak a módszerhez a gyermekvédelemben dolgozók. A kutatások tanúsága szerint a résztvevők nagy fokban voltak elégedettek a konferenciák eredményeivel, és bíztak abban, hogy a családok által alkotott tervek működni fognak. A negyven vizsgált konferencián átlagosan hat családtag vett részt, a szakérők szerint pedig a módszer határozottan megerősítette a résztvevő családtagokat. A kedvező visszajelzéseknek és eredményeknek köszönhetően az önkormányzati szociális szolgáltatók kezdték a módszert munkájuk szerves részének tekinteni, melynek biztosítását immár nem független szakemberektől várták. 1995-ben az állam mind a kilenc helyi szociális szolgáltatójánál előírta egy félállású facilitátor alkalmazását.

Mely esetek alkalmasak arra, hogy a csoportos családi konferencia módszerével kezeljük azokat?

Annak, aki facilitátorként dolgozik, alapvető fontosságú kérdés, milyen eseteket vállalhat el ezzel a módszerrel. Erre természetesen nincs recept, de hat éves facilitátori tapasztalatom alapján bemutatom, milyen kérdéseket veszek sorra egy-egy eset mérlegelésekor.

Mi a megoldásra váró probléma?

Mindenekelőtt ezt a kérdést kell tisztázni. Igen gyakran megesik, hogy egy szakember, aki hozzánk küldi az esetet, meg tudja határozni, hogy ő miben látja a család problémáját, és általában arra nézve is vannak ötletei, hogy mit kéne tenniük a megoldás érdekében. Ugyanakkor a módszer működésének egyetlen igazi esélye, hogy a családtagok elhiszik, hogy a találkozó célja az ő információkkal való ellátásuk, valamint az, hogy maguk határozhassanak egy olyan ügygel kapcsolatban, mely közelről érinti őket. Ha a családtagok nem érzékelik ennek esélyét, leggyakrabban el sem mennek a konferenciára. A szociális szolgáltatók kliensei általában széles körű tapasztalatokkal rendelkeznek olyan „megbeszélésekről”, ahol az érdemi döntéseket a szakemberek már jó előre meghozták.

Természetesen a szakembereknek joga is, feladata is bizonyos döntések meghozatala, különösen gyermekvédelmi ügyekben. Ugyanakkor, ha a családtagok nem vehetnek részt a rendelkezésre álló források felhasználását érintő döntésekben, és csak annyit várnak tőlük, hogy oldják meg a problémát, az egész folyamat elveszíti számukra a vonzerejét. Az emberek soha nem szeretik, ha megmondják nekik, mit tegyenek, szeretnek ugyanakkor saját maguk döntéseket hozni.

Kit érint a probléma?

Ezt a kérdést azért érdemes feltenni, mert segítségével feltárhatjuk, kik azok a családból – sőt, időnként a családon kívülről is – akiket a fennálló probléma kapcsán be kell vonni a megoldáskeresésbe. Például egy olyan esetben, amikor a szülők kábítószer-problémái miatt szükségessé válik egy gyerek máshol történő elhelyezése, érintettek a nagyszülők, nagynénik, nagybácsik, unokatestvérek. Érdemes minden családtag lehetséges szerepét körültekintően átgondolni, mert a szakemberek igencsak hajlamosak jelentéktelennek tekinteni a távolabbi családtagokat egy-egy ilyen esetben. Erre gyakran a sérülékeny helyzetben levő – pl. kábítószer-problémákkal küzdő – szülők is ráerősítenek, akik nem akarják, hogy rokonaik tudjanak az „ő dolgaikról”.

Mindazonáltal a csoportos családi konferencia modellje mögött meghúzódó kulcsfontosságú eszme, hogy a gyermek nem a szülő tulajdona, kapcsolatban áll egy sor másik családtaggal is. A gyermek identitás- és valahová tartozás érzete a családi rendszerben elfoglalt helyéből ered. A gyermek elhanyagolásával, bántalmazásával kapcsolatos információk bizalmas kezelése iránti igény rendre megmérettetik azon személyek információhoz való jogával, akik élethosszig tartó kapcsolatban állnak a gyerekekkel, és tudniuk kell, mit élt át ahhoz, hogy teljes mértékben támogatni tudják.

Az éppen szóban forgó probléma, úgy tovagyűrűző hatással bír az egész családi rendszerre, ahogy a vízbe vetett kő is hullámokat vet maga körül. Nem érintenek majd mindenkit a hullámok a kiterjedt családból, de lesznek, akikre nagy hatással van, és őket nagyon rosszul érinti, ha nem kapnak tájékoztatást a szakemberektől, netán betolakodóként kezelik őket.

Vannak családtagok, akiknek személyes támogatásra és megerősítésre van szükségük a facilitátor részéről, hogy megértsék a folyamatot, és biztosítékot kapjanak arra nézve, hogy itt nem az ő hibáztatásukról lesz szó. Általában ilyen külön megerősítést igényelnek az olyan szülők, akiktől elvették gyerekeiket, az olyan fiatalok, akikkel súlyos magatartási problémák vannak, és gyakran kell facilitátorként különös figyelmet szentelnünk azoknak a „családi kulcsfiguráknak”, akik nagy hatással vannak a többi családtagra, pl. képesek őket rábeszélni a részvételre. Általában ők azok, akik érzékelik a család dinamikáját, és képesek akár mediátorként is közbenjárni egyes családtagok között. A többi családtag esetében rendszerint elegendő a telefonos előkészítés. Ha előzőleg találkoztunk már a legsérülékenyebb és a legerőteljesebb családtagokkal, várható, hogy ők informálják a többieket, akiket nem ér meglepetésként a hívásunk.

Milyen információkra van szüksége a családnak ahhoz, hogy megoldhassa a problémát?

Az az „információ”, amiről itt beszélünk valójában ismeret a gyerekek és a szülők aktuális helyzetének értékeléséről, valamint a beavatkozást szükségessé tevő okokról. A család csakis akkor lesz képes megalapozott döntést hozni egymaga, ha előre megkapja a helyzet értékelésének minden szempontját a szakemberektől, és nem a terv felvázolásakor derül ki, hogy a szakembereknek még további aggodalmai is vannak. A facilitátor feladata az is, hogy a szakembereknek elmagyarázza a folyamat lényegét, és ez által biztosítsa, hogy a legkülönbözőbb szakismeretek birtokosai – tanárok, nevelőszülői hálózat munkatársai, szociális munkások, családgondozók – egyszerű szavakkal, érthetően, egyértelműen beszéljenek a családdal.

Általában az, aki a facilitátorhoz küldi az esetet, mondja el, kik az érintett szakemberek az ügyben, a facilitátor pedig felkészíti őket arra, mi lesz a szerepük a család konferenciáján.

A családtagoktól nem várható el, hogy működőképes tervvel álljanak elő anélkül, hogy az összes szükséges információ birtokában lennének. Lényeges, hogy itt egyszerre, az összes családtag ugyanazt a tájékoztatást kapja. Gyakran egyesek jobban informáltak a problémával kapcsolatban, mint mások, azonban fontos az ismeretkülönbségek kiegyenlítése, hiszen ez elengedhetetlen a hatékony döntéshozatalhoz.

A csoportos családi konferencia időzítése és a vitára nem bocsátható kérdések

Elképzelhető olyan helyzet, hogy a tágabb család tagjai érintettek ugyan egy probléma által, de nem elég motiváltak ahhoz, hogy részt vegyenek egy megoldásra fókuszáló találkozáson. Tipikusan ilyen helyzet lehet a gyerekek enyhe fokú elhanyagolása, amikor a családtagok valahogyan boldogulnak a rendelkezésükre álló forrásokkal is, bár a helyzet lehetne jobb is. Az emberek motivációja a változásra általában krízishelyzetben nő meg. Akkor lehet leginkább fontos döntések mellett elköteleződni, amikor az érintettek már nem akarják, hogy a helyzet még rosszabbra forduljon, vagy történt valami traumatizáló dolog, és szeretnének visszatérni egy elfogadhatóbb állapothoz. A csoportos családi konferencia időzítésekor fontos tehát, hogy a facilitátor összekapcsolja a tervezett találkozót az adott, illetve a levegőben lógó krízissel, mivel a családtagok ilyenkor a legnyitottabbak a problémamegoldásra.

Gyermekvédelmi ügyekben általában vannak vitára nem bocsátható kérdések, melyeket az eset küldője előre leszögez. Ezek olyan döntések, melyekben a család nem határozhat a gyermek védelmét érintő okokból. Ilyen lehet például, hogy a család nem dönthet úgy, hogy a gyerek költözzön vissza a szüleihez, amíg teljesen véget nem ér a drogrehabilitációs program. Ugyanígy lehet alapvető feltétel, hogy a család vegyen igénybe bizonyos szolgáltatásokat a gyerek érdekében, pl. terápiás segítséget szexuális visszaélés esetén. Ezekről a feltételekről, illetve nem vitatható döntésekről is előre kell tájékoztatni a családot, nem tisztességes ugyanis azon az alapon elutasítani a tervüket, hogy ilyenekbe ütköznek, ha nem is tudtak róla. Sőt, szükséges, hogy a családtagok beleegyezzenek ezekbe a megváltoztathatatlan feltételekbe, még mielőtt sor kerülne a megbeszélésre. Ezek tisztázása az előkészítő fázis feladata.

Egy esetpélda

Egy öt éves kislány esetét küldték hozzánk, akit az anyja partnere szexuálisan bántalmazott, és eltörte a karját. A gyerek szülei különváltak, amikor két éves volt, az apja új kapcsolatot létesített, és még két gyereke született. A szülők válása óta az apának nem volt kapcsolata a lányával.

Amikorra az eset hozzánk került, a kislány már két hónapja nevelőszülőknél élt, és terápiás segítséget kapott az átélt szexuális visszaélések miatt. A gyámhivatal szerette volna, ha kialakul a kislány további elhelyezésének terve, közben az anyát kábítószerrel kapcsolatos problémái miatt kezelték. A gyámhivatal feltétele az volt, hogy a kislány nem kerülhet vissza az anyjához mindaddig, amíg sikeresen nem látják kezelését a kábítószerrel kapcsolatos problémák miatt, valamint azért, mert rendre erőszakos partnereket választ. A másik alapfeltétel az volt, hogy a kislány továbbra is részesüljön terápiás segítségben.

Az esetet hozzánk küldő kollega elmondta, hogy egy apai nagynéni érdeklődött a kislány hogyléte felől, de akkor nem beszéltek vele részletesen. Azzal indokolta a csoportos családi konferencia szükségességét, hogy eldönthessék, van-e valaki a tágabb családban, aki

magához vehetné a kislányt, amíg az anya helyzete el nem dől. Szerették volna eldönteni, maradjon-e a gyerek a nevelőszülőknél, vagy kerüljön valamelyik családtaghoz.

Az előkészítés során elmondtam a családtagoknak, hogy lehetőségük lesz tájékozódni a kislány hogyléte felől, és kérdéseket tehetnek fel az érintett szakembereknek. Ez után lehetőségük lesz maguk közt megbeszélni a dolgokat, és eldönteni, milyen szerepet kívánnak játszani – a szakemberek és szolgáltatók támogatásával – a kislány és az anyja támogatásában. Ha megegyeznek egy tervben – aminek nem lehet része, hogy a kislány visszakerüljön az anyjához – azt megbeszéljük a szakemberekkel, majd megállapodnak egy új időpontban, amikor újra rátekintenek a kislány és az anya helyzetének változására.

A gyerek apja alkohol-problémákkal küzdött, és új kapcsolatában is komoly nehézségekkel kellett szembenéznie. Amikor értesült a lánya által elszenvedett bántalmakról, és a találkozó céljáról, nagyon dühös lett ex-partnerére, és arra akarta használni ezt a lehetőséget, hogy számon kérje rajta, miért nem vigyázott a lányukra. Az anyának volt egy testvére, aki nem akart részt venni az ügyben, a szülei pedig pár éve meghaltak. Ugyanakkor az apai oldalon számottevő érdeklődést mutattak. Az a nagynéni, aki már érdeklődött a kislány iránt, egyedül nevelte négy gyermekét, de nagyon szerette volna unokahúgát is magához venni. Tőle kaptam meg két házas nővére elérhetőségét, akiket szintén érdekelt a kislány sorsa, valamint a szüleiét. Az apai nagyszülőket sokkolta a hír, hogy mi történt az unokájukkal, és elmondták, hogy ő a tizedik unokájuk, akiről azóta nem hallottak, hogy a fiuk szakított a gyerek anyjával. Amikor szóba került, hogy hogyan érez volt partnerével kapcsolatban a fiuk, a nagyapa kijelentette, hogy gondoskodik arról, hogy a fia ne zavarja meg a találkozó menetét. Azt is elmondta, hogy beszélni fog a lányával, különösen azzal, aki kész magához venni a kislányt. Ebben az esetben egyértelműen az apai nagyapa lett a meghatározó szereplő mind az előkészítés, mind a megbeszélés során.

A legsérülékenyebb személy egyértelműen az anya volt, aki egyedül volt a nagyszámú apai rokonsággal szemben, és akinek el kellett ismernie, hogy nem volt képes megfelelően megvédeni a gyereket. Az előkészítés során sikerült meggyőzőnöm arról, hogy a találkozó célja nem a bűnbakkeresés, hanem az, hogy mind az ő, mind a lánya számára támogató terv szülessen.

A család számára szükséges információt nyújtott a gyámhivatal munkatársa a jogi helyzetről, és arról, ők milyen esetben és alapon lépnek közbe, a pszichológus arról, hogyan halad a kislány kezelése, és a nevelőszülői hálózat képviselője arról, milyen a gyerek helyzete most, és mik az esélyei egy hosszú távú nevelőszülői elhelyezésnek. Kérdések és válaszok hangoztak el arról, folytatódik-e a gyerek kezelése, milyen helyettes szülői megoldások képzelhetőek el, a jogi eljárásról, arról, mit kell teljesítenie egy rokonnak ahhoz, hogy nála helyezték el a gyereket, és milyen támogatásokra számíthat ilyen esetben.

A megbeszélés során az apai nagyszülők elmondták, hogy ők nem akarják az anyát vádolni, inkább hálásak, hogy végre újra szerepet játszhatnak unokájuk életében. Az apa három nővére is megértéséről és támogatásáról biztosította az anyát, amiért problémákkal küzd, és nem nevelheti a gyermekét. A nagyapa kézben tartotta fia kitöréseit, és biztosította, hogy számít együttműködésére a család által kialakított tervben. Abban egyeztek meg, hogy a gyerek ahhoz a nagynénihez költözik, aki kezdettől fogva érdeklődést mutatott a nevelése iránt. A tervezésben részt vett az anya is, aki megkönnyebbült, amiért őt nem támadta senki, és jobban örült annak, hogy lánya az unokatestvéreivel él majd, mint ha idegenek között nevelkedne.

Személyes tapasztalatom

Erősen hiszek abban, hogy fontos megértenünk saját élményeink hatását szakmai értékeink alakulására. Természetesen nehéz egy későbbi folyamatot egyetlen eseményből levezetni, mindazonáltal befejezésképp szeretném elmondani egy olyan élményemet, mely biztosan hatással volt arra, hogy szakemberként a csoportos családi konferencia módszere mellett köteleződtem el.

Ahogy azt már korábban jeleztem, négy testvér közül vagyok a legidősebb, apám magyar, anyám angol volt. Szüleim a második világháború után találkoztak Ausztráliában. Kevesebb, mint 10 év házasság, és négy gyerek megszülése után anyám hirtelen meghalt rákban. Apámnál paranoid skizofréniát diagnosztizáltak, többször kezelték kórházban. Anyám halála után ő úgy érezte, képes az ellátásunkra, de akarata ellenére egy év múlva gyermekvédelmi gondozásba vettek minket. Kilenc évig éltem egy gyerekotthonban, ez alatt apám folyamatosan kapcsolatot tartott velünk, fenntartotta családi identitásunkat, és egyértelművé tette számunkra, hogy akarata ellenére nem lehet velünk. Egy ponton visszautazott Budapestre, hogy megpróbálja vagy az édesanyját elhozni Ausztráliába, hogy ő neveljen minket, vagy a magyar kormányt rávenni arra, hogy hozzon haza minket, és élhessünk Magyarországon vele és a nagymamánkkal. Az ausztrál kormány viszont nem akart együttműködni a kommunista vezetésű Magyarországgal, és úgy vélték, nekünk ausztrálokként kell felnőnünk. Ahogy 18 évesek lettünk, sorra elhagytuk az intézetet, mígnem a fiatalabb húgom maradt az egyetlen, aki ott élt még. Nagyon elégedetlen volt a helyzetével, és szeretett volna inkább valamelyikünkkel élni. Az apám is azt akarta, hogy valamelyikünkhöz költözhessen a húgom, bár csak a fiúk jöttek szóba, mivel még a másik húgom is elég fiatal volt ahhoz, hogy valaki másra vigyázzon.

Én is, az öcsém is házasok voltunk, és feleségeinkkel való egyeztetés után úgy láttuk, nem vagyunk készek arra a felelősségvállalásra, amit egy tinédzser nevelése jelentene. De tudtam, hogy a húgom mennyire boldogtalan az intézetben, ezért megkértem a feleségem szüleit, hogy vegyék ők magukhoz. Nekik volt egy fiuk, egyidős a húgommal, és bizonytalanok voltak abban, hogy ez jó ötlet-e.

Ebben az időben szociális munkás tanulmányokat folytattam, és az egyetemen találkoztam a húgommal foglalkozó szociális munkással. Ő megkeresett egy ebédszünetben, és elmondta, hogy aggasztja az a tény, hogy terveket próbálok kovácsolni a húgom elhelyezésére vonatkozóan, és ennek érdekében megbeszélem a helyzetét a rokonokkal. Határozottan közölte, hogy ő a húgomért felelős szociális munkás, és az ő feladata döntést hozni a helyzetéről. Elmondta, hogy én még csak nem is vagyok végzett szakember, és még ha az is volnék, ezt az esetet nem láthatom elég objektíven. Ezen a ponton csaknem otthagytam az egész egyetemet, mert úgy éreztem, ha egy szociális munkás csak megkérdőjelezni tudja az embert, csak magánál képes tartani az erőt és a forrásokat, akkor én ebben nem akarok részt venni.

Amikor a húgomon próbáltam segíteni, a családtagokkal folytatott megbeszéléseim gyakran feszültek voltak, és rengeteg megoldandó probléma merült fel. Mégsem volt senki, aki segített volna engem és rokonaimat abban, hogy megoldjuk saját problémánkat, e helyett azt éreztették velem, hogy semmi közöm a dologhoz. Ha a csoportos családi konferencia módszere elérhető lett volna akkoriban, biztos vagyok benne, hogy megfelelő előkészítéssel és facilitálás mellett, az összes információ, rendelkezésre álló forrás, és más lehetőség ismeretében mi, akiket érintett a „probléma”, meg is oldottuk volna saját „problémánkat”.